



Arrest

nr. 194 203 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 mei 2017.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Op 27 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De beslissing wordt op 18 november 2016 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing.

2. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt aan de partijen bij beschikking van 8 mei 2017 de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 47/1, 2°, artikel 47/3, § 2 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat, waar de verzoekende partij in de hoofding van het middel de schending aanvoert van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zij nalaat uiteen te zetten op welke concrete manier de bestreden beslissing voornoemde artikelen precies zou schenden, zodat deze onderdelen van het enig middel onontvankelijk voorkomen.

Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten ontwikkelt de verzoekende partij bijgevolg geen ontvankelijk middel, zodat het beroep wat deze bestreden beslissing betreft onontvankelijk voorkomt.”

3. Op 12 mei 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 27 september 2017, alwaar de partijen uitdrukkelijk uitgenodigd werden om te reageren op de in de beschikking van 8 mei 2017 opgenomen grond, staat het volgende vermeld: *“Verzoekende partij volhardt in haar verzoekschrift. Zij meent dat de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel terecht werd opgeworpen. Verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

5. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij door te volharden volledig voorbijgaat aan het doel van de vraag om te worden gehoord, zijnde haar visie ten aanzien van de inhoud van de beschikking waarmee zij het niet eens is, kenbaar te maken. Waar zij stelt dat zij meent dat de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel terecht werd opgeworpen, wijst de Raad erop dat middels voormelde beschikking werd vastgesteld dat ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten geen ontvankelijk middel werd ontwikkeld. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij hierop

niet op concrete wijze ingaat. Zij toont dan ook met haar algemene stelling niet aan dat de middelen in het verzoekschrift ten aanzien van het bevel werden ontwikkeld. Het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift in het kader van het enig middel heeft duidelijk betrekking op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het is niet aan de Raad om middelen die duidelijk betrekking hebben op één bestreden beslissing zelf te gaan toepassen op eventuele andere bestreden beslissingen. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 8 mei 2017 werd aangegeven.

In de mate dat de verzoekende partij ter terechtzitting de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wenst aan te voeren ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Zoals hoger gesteld, laat de verzoekende partij ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze middelen heeft ontwikkeld ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze voor het eerst ter terechtzitting ten aanzien van het bevel aangehaalde nieuwe middelen zijn dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706).

De inhoud van de beschikking blijft derhalve overeind.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is, daar waar het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

6. Over de gegrondheid

In de beschikking van 8 mei 2017, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet wordt met betrekking tot de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 47/1, 2°, artikel 47/3, § 2 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat, waar de verzoekende partij in de hoofding van het middel de schending aanvoert van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zij nalaat uiteen te zetten op welke concrete manier de bestreden beslissing voornoemde artikelen precies zou schenden, zodat deze onderdelen van het enig middel onontvankelijk voorkomen.

(...)

De verzoekende partij verwijst naar haar aanvraag d.d. 29 april 2016 voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie en naar de motivering van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en zij geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie.

Wat de concrete elementen betreft, betoogt de verzoekende partij dat 'het ten laste zijn' een feitelijke situatie betreft en dat de bewijzen van het feit dat de verzoekende partij zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen moeten worden om te besluiten dat zij wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Ze stelt tevens dat er dient op gewezen te worden dat zij steeds ten laste is geweest van de referentiepersoon en zij geeft aan dat dit onder andere wordt bewezen door het “certificat de charge de famille”. Dit document bewijst, naar de mening van de verzoekende partij, dat zij financieel ten laste viel van de referentiepersoon toen zij nog woonachtig was in Marokko. De

verzoekende partij stelt tevens dat de referentiepersoon instaat voor haar basisbehoefte, al haar financiële kosten draagt en dat dit voornamelijk gebeurt via handgift.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde aldus niet op grond van de door hem gegeven motieven tot de conclusie kon komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet op concrete wijze uiteenzet welke bewijzen zij van het feit dat zij zelf geen inkomsten heeft in concreto bedoelt. De Raad stelt tevens vast dat de gemachtigde over het "certificat de charge famille" van 13 juli 2016 van de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat zij ten laste is van de referentiepersoon, stelt dat er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon volgens dit attest woonachtig zou zijn te Azlef (Marokko). De gemachtigde motiveert verder dat aangezien uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon sinds 1994 in België gevestigd is en daarvoor in Nederland woonachtig was, de verklaringen in dit attest niet betrouwbaar zijn. De gemachtigde besluit dat bijgevolg dit attest niet aanvaard kan worden als bewijs dat de verzoekende partij effectief ten laste was van de referentiepersoon. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins ingaat op deze concrete motieven en deze derhalve niet weerlegt, zodat eraan ook geen afbreuk wordt gedaan. Er dient tevens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat zij slechts de in de bestreden weigering tot verblijf van meer dan drie maanden opgesomde documenten heeft neergelegd. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen en staft haar betoog aldus geenszins. Hiermee kan zij echter geen afbreuk doen aan de door de gemachtigde onder meer aangaande de neergelegde documenten gemaakte vaststellingen. De verzoekende partij geeft verder met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Een schending van artikel 47/1, 2° en van artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de zorgvuldigheidsplicht stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar betoog aangaande dit punt hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting en slechts op summiere wijze concretiseert door op te werpen dat "de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek (heeft) geleverd naar de situatie van verzoeker" en dat dit "onbehoorlijk gedrag uit(maakt) van de Minister van Binnenlandse Zaken". Uit hogerstaande uiteenzetting is echter gebleken dat de verzoekende partij niet op concrete wijze aantoonst dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Ook is uit het voorgaande gebleken dat niet wordt aangetoond dat het manifest om een onredelijke beslissing zou gaan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

Zoals hoger aangegeven, voeren de partijen ter terechtzitting van 27 september 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden om te reageren op de in de beschikking van 8 mei 2017 opgenomen grond, het in punt 4. weergegeven betoog.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij door te volharden volledig voorbijgaat aan het doel van de vraag om te worden gehoord, zijnde haar visie ten aanzien van de inhoud van de beschikking waarmee zij het niet eens is, kenbaar te maken. Waar zij stelt dat zij meent dat de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel terecht werd opgeworpen, wijst de Raad erop dat op de opgeworpen schendingen middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins op concrete wijze ingaat op de concrete motieven van de beschikking zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Door aan te geven het niet eens te zijn met de beoordeling, door te verwijzen naar en het benadrukken van elementen uit het verzoekschrift en voor het overige te blijven volharden in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 8 mei 2017 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft derhalve overeind.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gerichte middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC